nou
SENSAȚIONALE AVENTURI SPORTIV
89
BANDITUL DIN BLACK HILLS

BANDITUL DIN BLACK HILLS

Colecţia: Noul Excentric Club
Nr. 89

CUPRINS

Prefaţă.....3
I. Spaima Dacotei.....5
II. Ucigaşul.....10
III. Evadarea.....16
IV. Atacul de noapte.....21

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul sau propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

.....

Sau succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 89-a:

Percy Stuart se va angaja ca actor la societatea de filme Minstrey şi timp de patru săptămâni se va supune tuturor îndatoririlor, în legătură cu noua sa ocupaţie.

Clubul Excentric.

I. Spaima Dacotei

Orice american, care-şi cumpăra dimineaţa ziarul său favorit, avea prilejul ca, de la un timp încoace, să citească mereu articole în jurul unui om al cărui nume făcea ocolul întregii prese americane. Întreaga populaţie a Statelor Unite urmărea cu interes reportajele ziarelor.

Numele acestui om era Tom Hunter.

În articole lungi şi cu un mare lux de amănunte, ziarele americane se ocupau de viaţa şi isprăvile lui Tom Hunter. Când se întâlneau doi pasionaţi cititori de ziare, prima întrebare a unuia sau a celuilalt era: «Nu l-au prins încă pe Tom Hunter?«

Dar răspunsul era mereu acelaşi: «Nu, nu l-au prins încă!«

Rezulta deci că Tom Hunter era urmărit de poliţie. Cu doi ani înainte, Tom fusese un simplu cowboy, la o fermă din sudul Dacotei. Trăise acolo ca şi ceilalţi cowboy, ducând o viată de privaţiuni şi legată de mari pericole. Întreaga zi şi-o petrecea călare, păzind bogatele turme de vite ale stăpânului său.

Dar, s-a întâmplat ca, într-o bună zi, să izbucnească o grevă a cowboy-lor din regiunea Dacotei. Ei ceruseră ridicarea salariilor. Greva era foarte neplăcută bogaţilor crescători de vite din sudul Dacotei.

Cine să le păzească acum turmele?

Fermierii se puseseră în legătură cu şeriful cerându-i să oblige cu forţa pe grevişti, ca să-şi reia lucrul.

În mod obişnuit, în caz de grevă, formalităţile erau

foarte scurte cu greviştii. Poliţiştii trăgeau focuri de armă asupra greviştilor, silindu-i să reia lucrul.

În sudul Dacotei se află lanţul munţilor Black Hills, care sunt înconjuraţi de un podiş productiv. Acolo e situat şi orăşelul Stanton. Şerifului acestei localităţi îi revenise sarcina să determine pe grevişti ca să-şi reia lucrul. Fermele la care lucrătorii intraseră în grevă, aparţineau razei de activitate a acestui şerif.

Pretextând că ar vrea să întreprindă tratative cu greviştii, şeriful i-a convocat în curtea unei ferme. Apoi, a înconjurat curtea cu cordoane de poliţişti. După aceasta, a somat pe grevişti să-şi reia lucrul, căci în caz contrar va dispune arestarea lor. Dar somaţia aceasta n-a avut niciun efect.

În rândurile greviştilor se afla şi un tânăr foarte hotărât, anume Tom Hunter. Acesta, şi-a scos revolverul, trăgând asupra şerifului. Numai printr-o întâmplare, şeriful n-a fost împuşcat. A urmat o luptă înverşunată între grevişti şi poliţişti. Lupta aceasta s-a terminat cu un bilanţ foarte tragic pentru oameni şerifului. Mulţi poliţişti au fost împuşcaţi. Apoi greviştii au fugit, lăsând şi ei câteva victime pe câmpul de luptă.

După această rebeliune, Tom Hunter şi tovarăşii lui şi-au dat seama că vor fi condamnaţi şi că nu mai au ce căuta pe la ferme. De aceea, s-au retras în munţii Black Hills. Timp de 14 zile, nu s-a mai auzit nimic de ei. Apoi însă, au comis prima ispravă care a făurit lui Tom Hunter faima celui mai periculos bandit din America.

În fruntea a doisprezece cowboy, care se refugiaseră cu el în munţi, Tom Hunter a atacat o caravană de căruţe, care se afla în drum de la minele de argint din munţii Black Hills, spre cea mai apropiată staţie de cale ferată. Cum căruţele erau încărcate cu argint, bandiţii au avut o pradă foarte bogată. Însoţitorii caravanei au fost şi ei jefuiţi. Bandiţii le-au luat armele, muniţiile şi alimentele. Parte din căruţaşi, care opuseseră rezistenţă, au fost

împuşcaţi. Tom Hunter a pus în vedere celor ramaşi în viaţă să comunice şerifului din Stanton că el e vinovat de cele întâmplate, întrucât a silit pe grevişti să se facă bandiţi.

Această primă ispravă a fost imediat întrecută de alte isprăvi şi mai îndrăzneţe. Tâlhăriile oamenilor lui Tom Hunter se succedau zilnic. Ei colindau întreaga regiune, împrăştiind spaimă şi groază în rândurile populaţiei. Bandiţii nu numai că jefuiau tot ce găseau, dar nu se dădeau în lături nici de la crime, omorând bărbaţi, femei şi copii.

În câteva luni, banda lui Tom Hunter a ajuns spaima locuitorilor din sudul Dacotei. Se povestea că el are şi mulţi tăinuitori în rândurile populaţiei sărace. Aproape toţi ciobanii erau complicii lui. Lucrătorii de la fermele din partea locului simpatizau şi ei cu Tom Hunter, întrucât acesta le amintea mereu că nu trebuie să se lase exploataţi pe nedrept.

Dar lupta cea mai înverşunată pe care o ducea Tom Hunter era împotriva poliţiei. Dacă vreun poliţist cădea în mâinile bandei, el era imediat împuşcat sau spânzurat pe loc.

La început, banda lui Hunter opera numai în sudul Dacotei. Cu timpul însă, bandiţii au început să se îndrepte şi spre vest, precum şi spre nord, comiţând atacuri până în cele mai îndepărtate părţi ale regiunii. Întreaga populaţie cerea să se pună capăt isprăvilor sângeroase ale acestei bande.

Tom Hunter avea şi un duşman de moarte, în persoana şerifului din Stanton, din cauza căruia fusese nevoit să se facă tâlhar. Şeriful acesta se numea Gregor şi era considerat ca un poliţist foarte temut.

Gregor era organizatorul celor mai puternice potere pentru urmărirea bandei lui Tom Hunter. La rândul său, Tom Hunter nu avea o dorinţa mai mare decât să prindă pe şeriful din Stanton şi că-i scoată ochii, după cum se

exprimase în mai multe rânduri.

În cele din urmă, după multe intervenţii, Gregor reuşise să obţină ajutorul câtorva unităţi militare, cu care colinda pădurile în căutarea lui Tom Hunter. Atât poliţiştii, cât şi soldaţii de sub conducerea lui Gregor, cercetaseră amănunţit toate râpele munţilor, expunându-şi viaţa. Nu reuşiseră însă să dea de urmele şefului bandei. În timp ce şeriful şi oamenii lui căutau pe bandit în munţii Black Hills, Tom Hunter apărea cu banda sa pe neaşteptate în altă parte a regiunii. Într-o noapte, banda distrusese linia ferată pe o mare distantă, la vreo sută de mile de Black Hills, provocând deraierea unui tren, în care se afla o mare încărcătura de aur, destinată pentru San Francisco. Tâlharii jefuiseră pasagerii şi încărcătura, omorând trei însoţitori ai vagonului în care se afla aurul.

Anunţat telegrafic de acest atac, şeriful pornise în întâmpinarea bandiţilor, sperând să le taie drumul la înapoierea lor în munţii Black Hills. Dar şi acest plan a eşuat. În timp ce oamenii şerifului şi soldaţii înaintau spre munţi, banda lui Hunter ataca o fermă bogată din sudul Dacotei, deci în spatele poliţiştilor şi soldaţilor. Fermierul a fost spânzurat, iar bandiţi s-au întors în munţi pe un alt drum, cu o pradă bogată.

După această ultimă ispravă, nu s-a mai auzit nimic de banda lui Hunter, timp de trei săptămâni. Autorităţile din sudul Dacotei instituiseră un premiu de zece mii de dolari pe capul faimosului bandit, căci starea aceasta de lucruri nu mai putea să continue.

După anunţarea premiului, o tânără femeie se prezentă şerifului Gregor, făcându-i câteva comunicări interesante. Era văduva unui pădurar din munţii Black Hills, al cărei bărbat căzuse victima unui accident mortal. Întâlnindu-se din întâmplare cu Tom Hunter şi fiind foarte frumoasă, făcuse o impresie adâncă asupra acestuia.

De atunci, ea întreţinea legături cu Tom Hunter, care o vizita adeseori. Frumoasa femeie, o irlandeză cu numele

de Mary, ţinuse lucrurile acestea în secret. Acum însă, o tenta premiul de zece mii de dolari. Vroia să câştige ea aceşti bani şi, în acelaşi timp, să scape de Tom Hunter, pe care de fapt nu-l iubea.

Mary se înţelese cu Gregor cum să atragă îi cursă pe Tom Hunter. Ea divulgă şerifului ziua şi ora la care banditul va veni din nou la ea, în casa din munţi. Şeriful îşi întocmi planul pentru capturarea banditului, alegându-şi în acest scop pe cel mai destoinici poliţişti.

Tom Hunter veni într-adevăr la iubita lui, iar Mary îl primi mai prietenoasă ca oricând. Oamenii şerifului erau ascunşi în pădurea din apropierea casei.

Dar Tom Hunter se arătă mai abil decât îşi închipuise şeriful. Părându-i-se suspectă purtarea femeii, Tom privea atent, din când în când, spre pădure. La un moment dat, observă siluetele câtorva poliţişti. Scoţând un strigăt de furie, banditul îşi doborî iubita la pământ.

Apoi, îşi scoase revolverul, trăgând asupra femeii. După aceasta, fără să se mai uite la ea, sări la fereastră şi trase asupra unui poliţist care se apropia de casă.

Poliţistul fu omorât. Alţi trei poliţişti fură grav răniţi de bandit.

În cele din urmă, când Gregor şi oamenii lui pătrunseră în casă, banditul dispăruse. Sărise printr-o fereastră din dosul casei, refugiindu-se în munţi pe o potecă dosnică. În casă nu se mai afla decât cadavrul femeii.

Furia şi amărăciunea şerifului din Stanton era de nedescris. Tom Hunter rămase dispărut, iar Gregor înregistră din nou o înfrângere umilitoare.

II. Ucigaşul

Înapoindu-se la Stanton, Gregor avu o surpriză, care-l consolă întrucâtva de eşecul suferit în munţii Black Hills. Era vorba de o întâmplare care produsese multă vâlvă în întreg orăşelul.

Într-o cârciumă din Stanton venise în acea dimineaţă un individ de statură mică şi cu faţa plină de pistrui. El ceruse un pahar de rachiu, pe care-l golise în faţa bufetului.

Dar, în acelaşi moment, doi cowboy, care se aflau la o masă din coltul restaurantului, săriră de la locurile lor, năpustindu-se asupra străinului şi doborându-l, înainte ca el să-şi fi putu da seama despre ce e vorba. Cowboyi strigau:

«E Little Rock, tovarăşul lui Tom Hunter!«

Rezistenţa disperată pe care o opunea prizonierul, dovedea că cei doi cow-boy nu se înşelaseră. Little Rock fu transportat imediat la închisoarea poliţiei din Stanton. Până să i se ia interogatoriul, fu închis într-o celulă. Cum guvernul fixase şi premii de câte două sute de dolari pentru capturarea oricărui din tovarăşii lui Hunter, cei doi cow-boy primiră banii.

Când şeriful se întoarse la Stanton, află cele întâmplate. El procedă imediat la interogarea lui Little Rock, care nu negă deloc că face parte din banda lui Tom Hunter.

— Fireşte că sunt unul din tovarăşii lui Tom Hunter! spuse el mândru. Tom Hunter e singurul om care o să-ţi pună mâna în beregată, şerifule!

Interogatoriul continuă în acest fel. Banditul ironiza mereu pe şerif, fără să-i pese de ameninţările acestuia. Little Rock nu se dădu în lături să facă mărturisiri asupra tuturor crimelor, pe care le comisese, spunând că nu-i pasă dacă va fi spânzurat.

Dar Gregor ştia că trebuie să predea pe bandit autorităţilor superioare. De aceea, dădu ordin să fie închis din nou în celulă.

Când şeriful se întoarse în biroul spre a întocmi un raport pe care să-l înainteze autorităţilor superioare, secretarul său îl anunţă că un tânăr străin vrea să-i vorbească neapărat. Şeriful însărcină pe secretar să comunice străinului că nu are timp, dar acesta îi trimise din nou răspuns că are de făcut o comunicare foarte importantă şi că nu vrea să aştepte.

Puţin cam contrariat, şeriful spuse secretarului său să introducă pe străin în birou.

Străinul nu era altul decât Percy Stuart, renumitul sportsman american. Primind cea de a 89-a însărcinare din partea clubului Excentric, el plecase imediat spre Stanton. Dar la intrarea în biroul şerifului, Percy nu făcu o prea bună impresie acestuia, căci era sărăcăcios îmbrăcat. Or, şeriful avea obiceiul să aprecieze oamenii după exteriorul lor. De aceea, primi foarte nepoliticos pe tânărul american, întrebându-l ce pofteşte.

— Mai întâi, te rog să fii mai politicos cu mine! îi spuse Percy Stuart. Dacă nu-ţi fac o impresie prea bună, te rog să citeşti această scrisoare de recomandare din partea lui mister Perins, şeful departamentului de politie al Statelor Unite!

Percy îşi scoase scrisoarea din buzunar, înmânând-o şerifului. Acum Gregor ştia cu cine are de-a face, întrucât atotputernicul Perins îi ordona să dea tot concursul lui Percy Stuart, care îşi luase însărcinarea să prindă pe faimosul bandit Tom Hunter.

Gregor sări imediat de la locul său, oferind un scaun lui

Percy.

— Te rog să mă scuzi, mister Stuart! Vei înţelege însă că... n-am putut să-mi dau seama cu cine vorbesc, întrucât ştiam că Percy Stuart e un om foarte bogat. Cred că intenţionat ai îmbrăcat costumul acesta sărăcăcios?

— Desigur, mister Gregor! Nu puteam să mă plimb într-un costum elegant, aici la Stanton, unde Tom Hunter îşi are spionii lui. De aceea, m-am îmbrăcat cât mai modest şi am spus tuturor că sunt un biet străin, care caută să-şi găsească un mic serviciu într-un birou.

— Foarte abil, foarte abil! Am auzit de mult timp că eşti un detectiv foarte bun. De astă dată însă ţi s-a dat o însărcinare foarte grea. Tom Hunter nu poate fi prins!

— Şi de ce nu? întrebă Percy Stuart, care se aşezase lângă şerif. Eu nu înţeleg! Oare acest Tom Hunter are legături cu diavolul?

— Da!

— Aşa? Dar eu nu sunt de părerea aceasta. Cred că Hunter nu e decât un bandit ca toţi bandiţii.

Şeriful ridică din umeri, în timp ce figura lui se posomorî. Observând lucrul acesta, Percy adaugă imediat:

— Spunând aceasta nu vreau să te jignesc, mister Gregor. Te pot asigura că mister Perins, când mi-a dat scrisoarea de recomandare, a subliniat să mă adresez numai d-tale, căci eşti un poliţist foarte priceput!

Imediat figura şerifului se înseninã. El zâmbi şi se strădui să fie şi mai politicos ca înainte.

— Cere-mi tot ce vrei, mister Stuart! Îmi va face plăcere să te pot servi.

— Procedând astfel, te vei servi singur, mister Gregor, căci n-am de gând să-mi asum meritul de a fi capturat pe Tom Hunter. Potrivit obiceiului meu, voi acţiona în cel mai strict secret. În felul acesta, vom putea spune că d-ta eşti acela care l-a prins pe Tom Hunter.

— Dar nu l-am prins încă!

— Îl vom prinde! Eu sunt sigur de ceea ce întreprind.

— Ţi-ai întocmit vreun plan?

— Fireşte că da!

— Şi eu te pot ajuta la realizarea lui?

— Desigur! Eşti singurul om care mă poate ajuta. Te rog să ai amabilitatea ca, în seara aceasta chiar, să mă arestezi într-unul din localurile publice ale oraşului şi în aşa fel ca arestarea mea să producă o cât mai mare vâlvă. Arestează-mă, de pildă, la Hotelul «Excelsior», unde trag de obicei străinii.

Şerifului i se păru că nu auzise bine.

— Cum? Ce? Să te arestez, mister Stuart?

— Da, după cum ţi-am spus!

— Asta n-o mai înţeleg!

— Voi fi mai clar! Ascultă! Sosind la Stanton, am aflat că a fost arestat un anume Little Rock, care e unul din tovarăşii lui Tom Hunter.

— Asta e adevărat.

— Ei bine! Te rog să mă arestezi sub pretext că sunt un criminal. Vei susţine apoi că sunt ucigaşul Wheeler, care e căutat de câteva săptămânii. După interogarea mea, mă vei depune în celula în care se află tovarăşul lui Tom Hunter.

— Ah, încep să înţeleg!

— Voi căuta să mă împrietenesc cu Little Rock. Îi voi spune că-i sunt un tovarăş de suferinţă, voi scoate apoi o pilă şi un mic ferestrău de metal şi-i voi face propunerea să evadăm împreună. Vom tăia gratiile de la fereastra celulei şi vom fugi. În felul acesta, d-ta vei pierde un prizonier preţios, dar nu pe degeaba. Datorită acestei evadări, vom captura pe Tom Hunter. Voi convinge pe Little Rock să mă conducă la ascunzătoarea şefului său Tom Hunter. Din moment ce voi fi acolo, am câştigat partida.

Mă voi strădui să câştig încrederea bandiţilor şi sper ca, în cel mult 14 zile, să capturăm atât pe faimosul bandit,

cât şi pe cei mai mulţi din tovarăşii lui.

Şeriful îşi frecă mulţumit mâinile.

— Excelent! Numai de ar reuşi.

— Vom reuşi, dacă vom lucra cu precauţie.

— În ce mă priveşte, te asigur de tot concursul! Te fac atent însă că joci un rol foarte greu. Dacă Tom Hunter şi tovarăşii lui vor bănui ceva, vei fi pierdut.

— Mă pot aştepta şi la lucrul acesta. Dar cine nu riscă, nu câştigă!

— Ei bine, te voi aresta chiar în seara aceasta!

Percy Stuart se ridică.

— Ne-am înţeles, spuse el. Sub numele de Wilson voi lua o cameră la hotelul «Excelsior«. Apoi, d-ta mă vei demasca, spunând că sunt ucigaşul Wheeler, care a comis o crimă la Denver. Eşti de acord?

— Da, de acord! Fii pregătit pentru orele 7, când te voi aresta!

— Nu uita însă să faci mult caz de această arestare. Oamenii d-tale trebuie să creadă neapărat în această poveste!

Cu aceasta, Percy Stuart îşi luă rămas bun de la şerif, ducându-se apoi la hotelul «Excelsior«, unde îşi luă o cameră, înscriindu-se sub numele de mister Wilson.

.....

În seara aceea, populaţia orăşelului avu o a doua surpriză. Locuitorii spuneau:

«Şeriful nostru e într-adevăr un poliţist iscusit. Va face o carieră strălucită!«

Comentariile păreau îndreptăţite. Dimineaţa fusese arestat unul din tovarăşii banditului Tom Hunter, iar seara, pe la orele 7, poliţia procedase la arestarea unui alt fioros criminal, care locuia sub un nume fals la hotelul «Excelsior«.

Arestarea celui de al doilea criminal provocase senzaţie în întreg orăşelul. Pe la orele 7 seara, doi poliţişti se postaseră la intrarea principală a hotelului. Contrar

obiceiului lor, cei doi poliţişti se arătaseră foarte vorbăreţi, informând publicul, care se strânsese în jurul lor.

— Şeriful nostru a reuşit să descopere şi să aresteze într-o cameră a hotelului pe faimosul criminal Wheeler, care a omorât acum câteva săptămâni pe un comerciant! explica unul din poliţişti.

Şi într-adevăr, criminalul arestat apăru după câteva minute în pragul uşii hotelului, fiind escortat de alţi doi poliţişti.

În timp ce pretinsul criminal era transportat la închisoarea poliţiei, publicul din faţa hotelului ovaţiona pe şerif.

Pentru ca poliţiştii din subordine să creadă că e vorba într-adevăr de un asasin, şeriful luă imediat un interogatoriu lui Percy Stuart. Cei ce asistară la interogatoriu, nu observară că se joacă o comedie.

— Bine, te vom preda parchetului din Denver! spuse şeriful, încheindu-şi interogatoriul. Deocamdată însă, te depunem în arestul poliţiei noastre. Cum nu dispunem decât de o singură celulă, vei sta împreună cu Little Rock, tovarăşul lui Tom Hunter.

Percy Stuart fu percheziţionat de chiar şeriful în persoană. Apoi, fu transportat în celula în care se afla Little Rock. Celula era întunecoasă. Numai puţină lumină pătrundea printr-o mică fereastră cu gratii, care se afla în zid, la o înălţime de doi metri.

III. Evadarea

După ce se mai obişnui cu întunericul din celulă, Percy observă într-un colţ pe Little Rock. Banditul nu se mişca, iar Percy se prefăcea că nu-l vede. Aştepta ca banditul să înceapă conversaţia.

După aproape o oră de tăcere, Little Rock apropie de Percy Stuart, întrebându-l rece:

— Ce cauţi aici? Cine eşti?

— Mă numesc Wheeler!

— Te-au arestat pentru că te numeşti Wheeler?

— Nu, poliţia susţine că aş fi omorât pe negustorul Davidson din Denver.

Little Rock îl bătu prietenos pe umăr.

— Aha, vasăzică i-ai pus mâna în beregată? întrebă el.

— E posibil!

— Cu mine poţi fi sincer! L-ai omorât?

— Da!

— Ei te-au prins imediat?

— Da’ de unde! Politia m-a căutat zadarnic timp de câteva săptămâni. Aş fi scăpat, dacă nu mi-ar fi dat de urme câinele de şerif din Stanton.

— Nici eu nu pot suferi pe şerif. Dacă aş putea, i-aş zdrobi imediat ţeasta!

— Întocmai cum am făcut eu cu comerciantul din Denver. Să ştii însă că am săvârşit omorul numai din cauza mizeriei. Altfel, nu sunt un om rău.

— Nici nu arăţi să fii o brută! În definitiv, mizeria e cauza tuturor relelor. Crezi că eu n-am fost un om cinstit?

Little Rock se aşează lângă Percy Stuart, care-l întrebă:

— Dar pe d-ta de ce te-au arestat?

— Se susţine că aş fi tovarăşul lui Tom Hunter!

— Ce? Tovarăşul lui Tom Hunter?

— Dar de ce te dai la o parte? Crezi că vreau să-ţi fac vreun rău?

— Dacă eşti tovarăşul lui Hunter, mă pot aştepta la orice!

— Prostii! Aşa îşi închipuie toată lumea. În realitate însă, oricine se poate înţelege foarte bine cu noi. Mă înţelegi, camarade?

Little Rock deveni din ce în ce mai vorbăreţ şi tot mai prietenos cu Percy Stuart.

— Da, e adevărat, sunt tovarăşul lui Hunter, spuse el. Mă mândresc cu acest lucru! Dar, din nefericire, venind la Stanton spre a face cumpărături pentru aprovizionarea celorlalţi tovarăşi, am fost descoperit şi arestat.

— Trebuia să fii mai precaut!

— Ai dreptate! Ar fi trebuit să iau în buzunar măcar o pilă. Am fi putut evada foarte uşor de aci.

— Ascultă, am eu o pilă şi un ferestrău de metal!

Little Rock scoase un strigăt de triumf.

— Păi de ce n-ai spus mai degrabă lucrul acesta? Ai într-adevăr o pilă şi un ferestrău?

— Da, le-am ascuns în tălpile duble ale cizmelor mele.

Little Rock nu-şi mai putea stăpâni bucuria

— Eşti un băiat de ispravă! exclamă el. Vom putea evada! Cu o pilă şi cu un ferestrău de metal, putem tăia gratiile, în mai puţin de o oră. În felul acesta, libertatea ni-e asigurată.

— Şi apoi?

— Vei veni cu mine în munţii Black Hills! Tom Hunter te va primi cu mare bucurie, când va afla că mi-ai ajutat să evadez.

— Şi crezi că n-o să-mi facă nimic rău?

— Te asigur că nu vei păţi nimic!

Imediat apoi, cei doi arestaţi se pregătiră de lucru. Percy Stuart îşi desfăcu tălpile duble ale cizmelor, scoţând la iveală a pilă şi un mic ferestrău din metal. Little Rock era în culmea fericirii. Dar Percy Stuart îl întrebă:

— Închisoarea nu e păzită?

— Nu! Fereastra celulei noastre se află tocmai la capătul închisorii. Vom sări în coltul curţii şi apoi peste un zid, după care vom fi liberi.

— Să ne ajute Dumnezeu!

Little Rock aşeză un scaun sub fereastră, se urcă în picioare pe acest scaun şi se puse pe lucru. După un sfert de oră, fu înlocuit de Percy Stuart. Lucrând astfel, cu schimbul, reuşiră ca, până la miezul nopţii, să taie şi să scoată toate gratiile.

— Am isprăvit! exclamă Little Rock, triumfător.

— S-o ştergem repede, ca să nu fim surprinşi de cineva! îi spuse Percy.

Mai întâi, sări Little Rock în curtea închisorii, fiind urmat de Percy Stuart. Se furişară până la zidul care înconjura curtea, fără să fie observaţi de nimeni. Apoi, săriră şi peste zid, ajungând în stradă. Strada era pustie. Într-o jumătate de oră, ajunseră la marginea oraşului. De acolo, apucară pe o cărare, care ducea spre munţii Black Hills. Făcură un marş forţat timp de trei ore. Little Rock era foarte grăbit, temându-se să nu fie urmărit. Percy Stuart, la rândul său, se prefăcea şi el că e grăbit. În realitate însă, ştia prea bine că nu sunt urmăriţi.

În zorii zilei, se întâlniră cu un grup de călăreţi, înarmaţi până în dinţi.

— Hunter! strigă Little Rock,

Unul din călăreţi, un bărbat voinic, cu barbă neagră şi cu figura sălbatică, îi răspunse:

— Tu eşti, Little Rock? Ai evadat? Tocmai pornisem spre închisoare, spre a încerca să te eliberăm cu forţa.

Dacă ar fi fost nevoie, aş fi dat foc întregului orăşel!

— Nu mai e nevoie! Am evadat cu ajutorul acestui bun prieten al meu.

Spunând aceste cuvinte, Little Rock arătă pe Percy Stuart, care fu privit cercetător de bandiţi. Tom Hunter părea să fie foarte mulţumit de exteriorul lui Percy Stuart. După ce Little Rock îi povesti în mod amănunţit cum evadaseră, Tom Hunter se adresă lui Percy Stuart:

— Vasăzică, ai omorât pe comerciantul din Davidson?

— Da, l-am omorât!

— Şi acum nu ştii ce să faci.

— Deocamdată n-am niciun plan.

— Little Rock ţi-a promis că te vom lua în banda noastră. Promisiunea tovarăşului nostru se va îndeplini. Poţi să vii cu noi. Ştii însă că pe capul meu s-a fixat un premiul de zece mii de dolari. Ai să poţi rezista ispitei de a nu mă trăda?

— Eu nu sunt un trădător!

Litlle Rock încălecă în spatele lui Hunter, pe acelaşi cal. Percy Stuart încălecă în spatele unui alt bandit, tot pe acelaşi cal. Apoi, grupul bandiţilor porni înapoi spre Black Hills. După patru ore, făcură un scurt popas. Apoi, îşi continuară drumul, toată ziua.

Pe înserate ajunseră în munţi. Abia la orele zece noaptea, grupul ajunse la ţintă. Toţi călăreţii coborâră într-o râpă adâncă, unde se afla tabăra lor. Râpa aceasta, înconjurată de stânci mari şi ascuţite, constituia o adevărată fortăreaţă, având o singură intrare. În pereţii stâncilor din fundul râpei, bandiţii îşi săpaseră câteva grote, în care locuiau.

Aici, îşi depozitaseră întreaga pradă din atacurile şi furturile comise. Se afla acolo un întreg depozit de bani şi de lucruri preţioase.

Tom Hunter arătă lui Percy Stuart butoiaşe pline cu monede de aur şi de argint şi cu pietre preţioase. Şeful bandei se mândrea cu această imensă pradă.

Într-una din acest grote trebuia să locuiască Percy Stuart, împreună cu Little Rock şi cu alţi trei bandiţi.

În dosul stâncii de la intrarea râpei stătea continuu de pază unul din bandiţi.

Percy Stuart fu tratat ca un adevărat camarad, atât de Tom Hunter cât şi de ceilalţi bandiţi. Toţi se purtau prietenos cu el, întrucât salvase pe Little Rock.

A doua zi, Percy Stuart primi arme şi muniţii şi fu iniţiat de Tom Hunter asupra celor ce avea de făcut. Cu acest prilej, şeful bandei îi spuse:

— Duşmanul nostru cel mai înverşunat e şeriful din Stanton. Dacă-l vei avea vreodată înaintea armei d-tale, trage în el ca într-un câine! Când e pericol, viaţa unui om nu contează prea mult. Noi ducem o luptă înverşunată atât împotriva legilor şi autorităţilor, cât şi împotriva fermierilor şi bogătaşilor. Nu trebuie să-i cruţăm, căci nici ei nu ne cruţă!

IV. Atacul de noapte

Trecuseră opt zile de când Percy Stuart făcea parte din banda lui Tom Hunter. Viaţa tânărului american era mereu în pericol, căci dacă Tom Hunter şi tovarăşii săi ar fi observat că au printre ei un trădător, nu i-ar fi cruţat viaţa. De altfel, viaţa unui om nu avea nicio valoare pentru aceşti bandiţi.

Şansa lui Percy Stuart fu că bandiţii îl socoteau începător, aşa că nu-l luau în atacurile lor. Ei rămânea tot timpul în lagărul bandei. Când bandiţii se înapoiau în lagăr, povesteau cu mare lux de amănunte isprăvile comise. Percy Stuart îi asculta cu groază. Oamenii aceştia nu se dădeau în lături de la nimic. Exterminarea lor ar fi adus un imens serviciu populaţiei.

După trecerea acestor opt zile, Percy Stuart avu prilejul să părăsească pentru câteva ore lagărul, spre a încerca să se pună în legătură cu şeriful Gregor.

Tom Hunter, având acum încredere în Percy Stuart, îl trimise să facă unele cumpărături. Şeful bandei îi spuse:

— Wheeler, tu eşti singurul din banda noastră, pe care nu-l cunoaşte nimeni în această regiune. Ştii că Little Rock a fost recunoscut şi arestat când l-am trimis în oraş. Lucrul acesta nu ţi se poate întâmpla ţie.

— Sper că nu, deoarece nu mă cunoaşte nimeni!

— Te poţi duce deci până în satul din apropiere ca să cumperi proviziile de care avem nevoie. Ia bani cât vrei! întreabă numai pe fiecare din oameni ce vrea să-i cumperi.

Percy Stuart puse şeaua pe un cal şi plecă. El se îndreptă spre Black City, o mică colonie de plutaşi, situată la marginea unui râu. Acolo se afla şi o cârciumă, bine aprovizionată cu alimente.

Pe drum, Percy făcu un mic popas. Descălecă, se lungi în iarbă şi scrise un bileţel şerifului din Stanton, făcându-i o comunicare. Apoi, făcu o schiţă exactă a locului unde se afla lagărul bandiţilor. Şeriful era înştiinţat prin comunicarea lui Percy ca, peste trei zile, la miezul nopţii, să vină însoţit de o unitate de poliţişti înarmaţi, până la intrare în râpa unde se afla lagărul bandiţilor.

Percy închise biletul şi schiţa într-un plic. Apoi, încălecă din nou, pornind spre Black City. Acolo, făcu mai întâi cumpărăturile şi apoi luă loc la o masă din restaurant, chemând la el pe negustor.

— Hei, jupâne, putem să vorbim ceva nestingheriţi?

Cârciumarul se uită nedumerit la străin.

— Da, dar ce vrei de la mine?

— Să duci o scrisoare şerifului Gregor din Stanton.

— Şerifului? Dar ce ai cu el?

— Eu sunt unul din agenţii lui şi trebuie să-i comunic ceva foarte important. Pot avea însă încredere în d-ta?

— Dă-mi scrisoarea şi să n-ai nicio grijă!

Percy Stuart dădu plicul cârciumarului, iar acesta îl piti în buzunar. Apoi, întrebă, puţin neîncrezător:

— Nu cumva vrei să mă atragi într-o cursă?

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva. Vezi numai ca şeriful să capete scrisoarea chiar mâine dimineaţă!

Apoi, Percy Stuart îşi luă rămas bun şi plecă liniştit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

La întoarcere, bandiţii îl primiră cu bucurie, căci le aducea tutun, rachiu şi tot felul de alimente. Hunter lăudă pe Percy Stuart.

— Sunt mulţumit de tine, căci eşti un băiat vrednic! De acum, te vom trimite mai des după cumpărături. De te va întreba cineva cine eşti, să răspunzi că lucrezi în pădurile

din Black Hills.

Mai târziu, Little Rock se adresă lui Percy:

— Cârciumarul n-a vrut cumva să te descoase?

— Nu, nu mi-a pus nicio întrebare suspectă.

În cele trei zile care urmau, Percy trebuia să fie mai prudent ca oricând, căci s-ar fi putut ca Hunter să aibă vreun spion în anturajul şerifului. Un eventual spion ar fi informat pe şeful bandei asupra planului pe care-l punea la cale şeriful.

În sfârşit, veni noaptea în care banda trebuia să fie capturată prin surprindere. Bandiţii se culcară mai devreme în acea seară, întrucât băuseră mult. A doua zi dimineaţa, intenţionau să atace pe negustorul din Black City.

Percy Stuart aşteptă până ce adormiră cu toţii. Pe la orele 12 noaptea, el se sculă şi părăsi grota. Trebuia ca, în primul rând, să facă inofensiv pe banditul care era de santinelă la intrarea în râpă. Promisese acest lucru lui Gregor.

Percy se furişă până în apropierea santinelei. Banditul se sprijinise de stâncă, ţinând arma în mână. Avea privirile pierdute în gol şi se părea că nu e prea atent. Dar, simţind pe Percy Stuart, care se apropiase de el, banditul tresări.

— Ce cauţi aci?

În loc de răspuns, Percy îl apucă de gât cu amândouă mâinile, doborându-l la pământ. Neputând să se mai apere şi nici să respire, banditul îşi pierdu pentru câteva clipe cunoştinţa. Percy Stuart îi puse un căluş în gură şi-l legă de mâini şi de picioare.

După câteva minute, se auzi un şuierat uşor. Percy observă câteva siluete, care se apropiau.

— Eu sunt, şeriful Gregor! Am cu mine patruzeci de oameni!

— Vino cu ei încoace! îi răspunse Percy Stuart.

Poliţiştii coborâră în râpă. Percy Stuart le ordonă să

ocupe mai întâi ieşirea, pentru ca niciunul din bandiţi să nu poată fugi. Apoi, el conduse pe Gregor şi pe ceilalţi poliţişti până la grotele în care dormeau bandiţii.

Aceştia fură surprinşi în somn, legaţi şi făcuţi inofensivi, înainte de aş putea da seama de ce se întâmplă cu ei. Numai câţiva din ei reuşiră să pună mâna pe arme. Dar rezistenţa nu le ajută la nimic, căci fură doborâţi la pământ de gloanţele poliţiştilor.

Percy Stuart nu se aşteptase ca lucrurile să se sfârşească atât de bine. Pe la ora 1 noaptea, când întreaga bandă era capturată, şeriful strânse mâna lui Percy, felicitându-l călduros. Dar tânărul american îi răspunse:

— Rămâne aşa după cum ne-am înţeles! Numele meu nu trebuie amintit în această chestiune!

Fireşte că şerifului îi convenea de minune acest lucru.

Bandiţii fură transportaţi mai întâi la Black City, unde întreaga populaţie ovaţionă pe poliţişti. Dar după clipele de entuziasm, locuitorii vrură să se arunce asupra tâlharilor, spre a-i linşa. Numai cu mare greutate, bandiţii fură salvaţi. La Stanton, furia mulţimii fu la fel.

Percy Stuart se întoarse grabnic la New-York. Nimeni nu aflase rolul pe care-l jucase în capturarea bandei lui Tom Hunter. Clubul Excentric ştia însă că Percy Stuart s-a achitat perfect de cea de a 89-a însărcinare.

Cum mai toţi bandiţii comiseseră nenumărate crime şi jafuri, fură condamnaţi la moarte. După trei luni, şeriful Gregor fu chemat la St. Louis şi însărcinat cu conducerea poliţiei de acolo.

Citind ştirea avansării şerifului, Percy Stuart nu-şi putu reţine un zâmbet Dar nu avu prea mult timp să se gândească la norocul poliţistului, căci primi din partea clubului Excentric

Cea de a 90-a însărcinare.

«Misionarul spaniol Bartolomeus trăieşte de ani de zile la staţia misionară Bolobo din Congo. El şi-a luat greaua sarcină de a converti la creştinism tribul de sălbatici Baianzi, şi de a-i dezvăţa de canibalism. De câteva luni însă, nu mai sosesc rapoartele regulate, pe care le trimitea înainte acest misionar spaniol. Sunt bănuieli că a căzut victima canibalilor. Percy Stuart e însărcinat să afle ce s-a întâmplat cu misionarul spaniol şi, dacă mai e posibil, să-l salveze.«

«Excentric Club«.

---- VA URMA ----